

คุณก็ในลับยังเด็กกำลังจะกลับมาเขย่าหัวใจเธอให้หวั่นไหว
ลงสัญญาเป็นต่อจตุรีบามาร์รีบีเนื้อชุดใหญ่ซึ่งแล้ว!

My
Sassy
นาย
ตัวดี...
คนนี้
พูดรัก
จ้า

ก้าวสองขั้นเดิน เสียบ

Jamsai
LOVE
Series

Jamsai Love Series

My Sassy ยัยตัวดี... คนนี้พมรักจัง

หัวสมองดีบดัน เขียน

ผลงานลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตราฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-611-06-0050-7

ภาพประกอบ พักร์ปรีญ อุ่ยวศิริ (kappa)

ภาพการ์ตูนท้ายเล่ม กานกฉัตร ทองบำรุง

จัดพิมพ์โดย

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4848

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายที่วัสดุและเครื่องใช้

บริษัท ออมรินทร์ บุ๊ค เข็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จงถนน

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ท้าทาย

สวัสดีค่ะเพื่อนๆ ที่น่ารักทุกคน ๙ ๙ ใกล้จะถึงวันปีใหม่ไทยแล้วนะคะ ช่วงวันหยุดยาวที่จะถึงนี้เพื่อนๆ นึกไปร่างแกรมจะไปเที่ยวไหนกันบ้างหรือยังเอย โอ๊ะไอถ้ายังนึกอะไรไม่ออก เรามาอ่านนิยายสนุกๆ คั่นเวลา กันก่อนดีมั้ย งั้นโอกาสหนึ่งของนั่งขอนำเสนอ 'My Sassy ยัยตัวดี... คนนี้ผมรักจัง' ผลงานใหม่ล่าสุดของหัวสมองดีบดันค่า นั่นแน่... แค่ชื่อเรื่องก็น่าสนใจแล้วใช่ไหมล่ะ \(^_^\)/

เชื่อว่าเพื่อนๆ ทุกคนจะต้องปลาบปลื้มกับเรื่องนี้ชัวร์ หลายคนคงจะคิดกันอยู่ใช่มั้ยว่าทำไม่พระเอกจะต้องมากรักนางเอกให้พากเราอิจฉาด้วย >///< นอกจากนี้เรื่องราวความรักของเข้าและเธอ กไม่ธรรมดาว่ายแย่แน่นอน เพราะทั้งสองต้องสวมบทบาทเป็นนักจิรกรรมเปี่ยมยางกันด้วยนะคะ (ตึ่ง! นั่นมันจิรกรรมไม่ใช่เหรอ - -")

ยิยย~ เริ่มลงสัญญานแล้วสิว่าหนูมีสาววัยใส่รุ่นอย่างพากเข้าทำไม่ถึงต้องมาประกอบอาชีพแบบนี้ อื๊าๆ ถ้าอย่างไรก็ต้องติดตามนะคะ รับรองความมันส์แน่ ของนั่งคุณเพิร์มค่า ๘๐๘

ด้วยไม่ตรีจิต
สาวน้อยมายองนัง^๑
สำนักพิมพ์แจ่มใส

ຕົວອຢ່າງ

รีวิวจังก

นักเขียน

หัวสมองตีบตัน นักเขียนน้องใหม่ (. .) กล้าพูด ย่าๆ ไม่มีนิยายวางแผลมาแปด卦ฟแล้ว อย่าเพิ่งลืมกันไปน้าตัวเอง TTATT สำหรับคนที่ลืมไปแล้ว เค้าจะรู้ความจำให้ใหม่ เค้าซื่อหัวสมองตีบตัน มาจากเส้นทางที่สามล้านของดาวเสาร์ ชั้นแน! จำกันได้แล้วใช่ม้า (วางแผนสือนีทันที) แรง T_T

สำหรับผลงานเรื่องนี้เป็นผลงานล่าสุดของน้องตีบ มาในแนวรักกันมั่นส์และหวังว่าน้องๆ และเพื่อนๆ จะชอบกันน้า (>_<) กว่าจะได้ออกมาเป็น 'My Sassy ยัยตัวดี... คนนี้ผมรักจัง' อันดับแรกต้องขอบคุณสำนักพิมพ์แจ่มใส่ที่เติมเต็มช่วงชีวิตหลายๆ ช่วงของน้องตีบ (^ ^) ขอบคุณพี่ๆ ทีมงานทุกคนที่มีส่วนทำให้งานของน้องตีบออกมานั้นเป็นหนังสือ ๘๘ ขอบคุณเพื่อนนักเขียนและเพื่อนๆ ทุกคน ลืม

ไม่ได้เลย... ขอบคุณการไฟฟ้าที่ติดๆ ดับๆ จนต้องเขียนสามรอบ ตอนนี้

จำเนื้อเรื่องได้แม่นกว่าซื้อเมื่อกี้ ขอบคุณจริงๆ -_-

และที่สำคัญที่สุด! ขอบคุณนักอ่านทุกคนที่เลือกนิยายเล่มนี้และรักกันเสมอมา_n้ำตัวเอง (>_<)

ปล. <http://www.jamsai.com/Author/Author.aspx?ID=86> เจอกันที่บอร์ดแจ่มใส่เดสมอดเลยครับ ๘๘

ຕົວອຢ່າງ

ในโลกนี้มีสิ่งของที่เป็นคู่ออยู่หลายสิ่ง...
ที่ใครๆ ก็รักโดยให้ความมาพบกัน
แต่กับบางคู่...

บางคู่ที่ร้ายและร้ายกว่า! ขนาดคิวปิดยังเชิดหน้าใส!
ไม่มีใครอยากระจะให้พากเข้าเจอกันอีกครั้ง!
แต่เชื่อสิ... นี่พระเจ้าแค่แกล้งพากเขาเล่นๆ เท่านั้นเอง!!!

มนต์เสน่ห์

เมื่อสมัยคุณแม่ยังสาว...
ณ โรงเรียนอนุบาลพ่อหมาย -_-+ กรุงเทพฯ
เหล่าเด็กๆ ตัวกะเปียกหงายหงายหงอยกำลังยืนมุดเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นหน้าห้อง เมื่อเพื่อนวัยอนุบาลห้องเดียวกันกำลังคิดที่จะประทุษร้ายซึ่งกันและกัน -_-++ ศึกครั้งนี้นำสนใจจากว่าทุกๆ ครั้ง เพราะเป็นศึกระหว่างเด็กชายกับเด็กหญิงที่ต่างฝ่ายต่างกันเชื่อว่าตัวเองกำลังคุณนักเรียนอนุบาลหั้งสายชั้นในตอนนี้!!!

'ฉันเป็นใหญ่แล้วนี่... เดอยังกล้าหือกับฉันอยู่อีกเหรอ หา =O=!!!'
เด็กชายตัวเล็กกว่าเด็กหญิงคนนั้นด้วยซ้ำ ทว่าเขากำลังชี้นิ้วตรงไปที่ใบหน้าของเธอ โดยมีสมุนพรมรครพกที่เป็นผู้ชายยืนอยู่ด้านหลังเป็นพยีด

'คิดว่าตัวเองใหญ่มาจากไหน ไม่รู้จักฉันหรือไง ไอ้หัวทุเรียน -O-'
เด็กหญิงคนนั้นตอบกลับ แขนทั้งสองข้างยังคงไขว้กันอยู่ตรงหน้าอกด้านหลังของเธอ ก็มีสมุนพรมรครพกที่เป็นผู้หญิงยืนคุ้มกันให้เข่นกัน

'ว่าไครหัวทุเรียน! ขืนเรอพูดอีก เรอจะได้น้ำตาตกในแน่!'

'ขืนนายยังชี้หน้าจันอยู่อีก นายได้ช้ำในตายแน่!'

'ชัย! ใครก็ได้ลากยับนี่ออกไปให้พันหน้าจันที!' เสียงนั้นออกคำสั่ง

กับเด็กวัยอนุบาลเพื่อนร่วมห้องผู้เป็นลูกน้องของเขา -_-;; ก่อนที่เสียง
หนึ่งจะกระซิบที่ข้างใบหูของเขาแทนที่จะปฏิบัติตามคำสั่งนั้น

'เอ่อ ลูกพี่ครับ นั่นคือไปเหยียน耶' เจ้าแม่ผู้อาลัวด้วย粟ะ

นะชับ TOT'

'ร้อย粟ะบ?'

'อาลัวดักบ์กับไคร สลบทุกรายนะชับ เสียงหวีดร้องกับฝ่ามืออัน
ร้ายกาจนั่น U_U'

'แล้วพวนายไม่กล้าจัดการกับยัยนี่หรือไง!'

'ไม่กล้า TOT!!!' เสียงเหล่านั้นเป็นประการิต ปล่อยให้เด็กหญิง
ยืนเยาะในใจอย่างผู้ชนะ

'ชี... พวนเอนะ ช่วยเตะสั่งสอนให้หัวทุเรียนนี่ออกไปจากห้องทีซี'
เด็กหญิงไปเหยียนเย่อรักคำสั่งด้วยเสียงใสๆ เมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายทำอะไร
เ rek ไม่ได้ แต่ก็เป็นเหมือนเดิม... มีเพียงเสียงกระซิบจากเพื่อนนักเรียน
หญิงอีกคนเท่านั้น

'นั่นคือหลินトイเล่ย ลูกเจ้าสวะใหญ่ที่พร้อมจะทำให้พวนเราไม่มีที่
เรียนหนังสือ และอาจจะถูกพ่อมแม่ตีเอาได้นะคะคุณเหยียน耶' TAT'

'มันจะแย่สักแค่ไหน! ก็แค่ห้าที่เรียนที่อื่น!'

'トイเล่ยก็จะบอกให้ผู้ชายที่โรงเรียนอนุบาลที่อื่นแก้ลังพวนเราด้วย TAT'

'นี่จะบอกว่าพวนเอกอกลัวอิทธิพลของหมอนี่อย่างนั้นหรือไง!'

'กลัว TOT!!!'

เสียงนั้นพูดอย่างชัดถ้อยชัดคำ ทำเ rek เเจ่มແທບหน้าหงาย -_-;;
ศึกครั้งนี้ใหญ่หลวงนัก... บรรยายภาษาภายในห้องเรียนไปทันใด มีเพียง
ดวงตาที่แข็งกร้าวของทั้งคู่ที่ยังคงมองกันอย่างไม่วางตา รวมกับแค้นเดือด
โกรธกันมากด้วยแต่เป็นระยะเวลาริโอยในห้องแม่ -.- (ลึกซึ้งกันมาก)

และแล้วคนที่เริ่มเปิดศึกครั้งนี้ด้วยตัวเองก่อนก็คือ... หลินトイเล่ย!!

พืบบบบบบ!!!

กระปรงบานพลิ้วถูกเลิกขึ้นด้วยน้ำมือของเด็กชายที่ยืนอยู่ตรงหน้า
กุงเงกงลิงไลเจ้าของเด็กหญิงตัวน้อยๆ เป็นที่ประจักษ์แก่สายตาของเพื่อน
ร่วมห้องนับลิบย์ลิบคน ไม่เพียงแต่เด็กผู้ชายที่ต้าโตเท่าไหร่นั่น O.O!!!
เด็กผู้หญิงก้มมองตาต้าโตเท่าไหร่ได้ใน霎那 เมื่อกัน O.OO!!

เด็กหนูนิ่งไปเหยียบเปลี่ยนเป็นตากลوبέ้าก่อนจะอาละวาดอย่างบ้าคลั่ง

'ຢ້າກກກກກກກກ!!!'

พลังกากากาก!!!

หมัดนั้นไม่ได้พุ่งตรงเข้าที่ใบหน้าของเด็กชายเพียงด้านเดียว แต่เป็นกำปั้นคู่จากทางซ้ายและทางขวาที่เข้าปะทะใบหน้าเด็กชายอย่างแรง แม้แต่คนชายนั้นก็ส่ายเงินที่มือ อาเลี่ยลงไปบนกองลิงกับพื้น ก่อนที่หงค์จะมองหน้ากันไม่เกินสามวินาที

ก่อนจะปล่อยให้อกมาด้วยกันทั้งคู่!!!

‘ແກ້ໄນ້ນັ້ນນັ້ນນັ້ນນັ້ນນັ້ນ!!!’

‘ခြောက်လောက်လောက်လောက်လောက်!!!’

คนถูกเปิดกระปองก็ร้องไม่หยุด คนถูกต่อยก็ร้องไม่เลิก!

'หยุดเดียวนี่นะเด็กๆ TOT! เด็กๆ ทำอะไรรักน! หลีกค่ะ หลีกค่ะ คนอื่นๆ กลับไปนั่งที่โต๊ะกันนะคะ! อาเย่ของครูไม่วร้องให้นะคะ โอ้ๆ อาเลียด้วยนะ ไม่วร้องให้นะจี ครูมาแล้วจัง โอ้อ'

'กรี๊ดดดดดดดดดดด เยอะเช่นนี้!!!'

ເສີຍງວ່ອງຂອງເຕັກຫຍາຍແລະເຕັກຫຼົງດັ່ງປະສານກັນ ກລາຍເປັນເສີຍງວ່ອງຮະມທີ່ດັ່ງທີ່ສຸດໃນປະວັດີຕົກສົດໆ ທຳໄໝໜຸ່ມຄຽນຄຽນລາຍດັ່ງທ່ອນໜາຍຄົນທີ່ຕາມມາເຝຶ້ມເຕັກການນີ້ຕ່າງພາກນິກງວ່າ ເຊື້ອງເພື່ອຫຼູ້ເສີຍງອນ໌ໃຫຍ່ຫວານນັ້ນ!!!

1

ใจกรรรม O.O!!!

ลิบห้ามปิดอมา...

||| สถานีรถไฟฟ้าใต้ดิน ประเทศไทย |||

ในสถานที่ที่คนพลุกพล่าน มีคนกลุ่มนึงที่ส่วนเสื้อผ้าคลาสสีตัวใหญ่ๆ สักตัวที่คลุมศีรษะไว้ช่วยปกปิดความรู้สึกบนใบหน้าได้เป็นอย่างดี และนั่นก็คือส่วนเสื้อผ้าคลาสสีเหลืองสะดูดตาที่เป็นหนึ่งในคนกลุ่มนั้น โดยมีเพื่อนๆ อีกเจ็ดคนยืนอยู่ด้านหลัง

ทันทีที่ฉันส่งสัญญาณให้เพื่อนๆ กระเบ้าเป็นงามที่พากเข้าສະพาย หลังอยู่ก็ถูกเปิดออก พร้อมกับหยิบสเก็ตบอร์ดคุ้ใจของแต่ละคนออกมานะ พากเรายืนเรียงกันด้วยเสื้อผ้าคลาสสี สายตาของทุกคนมุ่งตรงไปยัง เป้าหมาย

"คันมืออา จะเริ่มได้หรือยังอา耶 >O<!!!" ยัยเซมี หนึ่งในสมาชิกกลุ่มพูดขึ้น

กลุ่มของฉันมีสมาชิกหั้งหมดแปดคนหากันบรวมฉัน เป็นผู้หญิงสองคนคือฉันและยัยเซมี นอกนั้นเป็นผู้ชายหั้งหมด พากเราเรียกกลุ่มตัวเองว่า 'And Soul' แปลว่า 'และจิตวิญญาณ' หมายถึงการหายตัวไปอย่างรวดเร็วของพากเราจะคงเหลือเพียงเดจิตวิญญาณทุกครั้งหลังปฏิการทุกคนซึ่งกันและกัน เพราะอยู่ร่วมกันมานาน ทุกชีวิตรักที่ว่านั้นก็เกี่ยวข้องกับงานของพากเราล้วนๆ

พากเราเป็นนักใจกรรรม ^O^v!!!

'ใจกรรรม' ที่ว่าก็เหมือนกับการขโมยของนั่นแหล่ะ แต่พากเราจะไม่ยอมของเพื่อช่วยคนดี! และยังช่วยเคลียร์คดีให้พากตำรวจเร็วขึ้น เช่น ผู้ว่าจ้างคนหนึ่งต้องการให้ไปขโมยของที่อยู่กับพากใจกรรรมลับคืนมา เพราะกลัวว่าตำรวจจะดำเนินการซ้ำจันของสิ่งนั้นเกิดความเสียหาย หรือมีความเสี่ยงที่จะไม่ได้ของคืน เพราะฉะนั้นการทำงานของพากเราจึงเป็นการทำงานแบบตัดหน้าตำรวจ

เดี่ยววันนี้คนรายๆ ส่วนใหญ่จะมีงานจำนวนมากกว่า
ตัวรวมเสียอีก เพราะทำงานได้รวดเร็วกว่า จบเร็วกว่า แต่มันก็ไม่ถูกต้อง
ตามกฎหมายอยู่ดีล่ะน้า =_=!!!

"พูดอีกครั้งให้เข้าใจ เป้าหมายของเราวันนี้คือเด็กผู้หญิงวัยสอง
ขวบครึ่ง อายุในชุดเดรสสีชมพู ผอมเปียกavaทั้งสองข้าง รูปอยู่ในมือทุกคน
แล้ว" ฉันพูดชิ้น แขนซ้ายหนีบสเก็ตบอร์ดไว้ข้างลำตัว

ขณะนี้พวกร่างกำลังอยู่ในระหว่างการทำงาน มันเริ่มต้นด้วยลูกสาว
ของประธานบริษัทใหญ่ถูกลักพาตัวโดยคนที่เป็นหนอนบ่อ่อนได้ในบริษัท
ซึ่งวันนี้จะมีการนัดแลกตัวเด็กกับเงินสดที่สถานีรถไฟฟ้าใต้ดินแห่งนี้ และ
พวกร่างใช้ช่วงเวลาในการจรากรรมเด็กหญิงคนดังกล่าว เพราะถ้า
พลาดช่วงเวลาไปแล้ว ภารกิจครั้งนี้จะยากขึ้น

แน่นอนว่าที่นี่ก็คงเต็มไปด้วยตัวรวมเส้นกัน... ไม่เพียงแค่ต้องเฝ้า
ระวังฝ่ายคนร้ายไว พวกร้ายต้องเตรียมวิ่งหนีตัวรวมด้วย!

"คดีลักพาตัวนี้มันนำเสนอเจลเมลฯ ๘๐๘" ไอคิวเป เพื่อนที่ติดตาม
ฉันมาตั้งแต่เด็กๆ ดูท่าทางอย่างปฏิบัติการลักพาตัวคืนเต็มแก่แล้ว

ฉันก็ด้วยเหมือนกัน ^.^!!!

ฉันดับแรกต้องขอแนะนำตัวกับทุกคนก่อน เพื่อเอาฤกษ์ดีๆ ก่อน
ปฏิบัติการลักพาเด็กตัวน้อยนิดคนนั้น ๘๐๘ ฉันชื่อ "ไปเหยี่ยนเย่" คนสนิท
มักเรียกแค่ 'อาเย่' เกิดที่ได้หัวและใช้ชีวิตอยู่ที่นั่น... จนกระทั่งตอนลี้
ขวบได้มีเหตุการณ์สำคัญเกิดขึ้นกับฉัน มันทำให้ฉันต้องย้ายถิ่นมาสิงสถิต
อยู่ใน เมืองไทย TAT เหตุการณ์บ้าๆ ครั้งนั้นฉันไม่มีวันเล่าให้ใครฟังหรอก!!!
ฉันลืมมันไปหมดแล้ว U_U!!!

"ไอคิว แท็ค เอเย่ตะ พวกร้ายทำแหน่งห้า จัดตั้น ชึ่งชوان
อาคารนี้ พวกร้ายทำแหน่งหก ส่วนเชมิกับฉันจะขึ้นหน้าที่ทำแหน่งสาม"
ฉันมองหมายแผนการ ใช้นิ้วชี้ตามเส้นทางการเล่นสเก็ตบอร์ดบน
แผ่นกระดาษ ก่อนที่ทุกคนจะยืดออกยืนเรียงกันหน้ากระดาษ หายใจเข้า
เต็มปอด รอสัญญาณจากคนที่กำลังใช้กล้องส่องทางไกล

"เจอเป้าหมายแล้ว เสื้อโค้ตสีดำ จูงเด็กด้วยมือขวา ทิสิบนาฬิกา"
เชมิพุดอย่างชัดถ้อยชัดคำ

"เออล่ะพรครพวก!!! ไปมันส์กันได้แล้ว >○<!!!"

ตึ่ง! ตึ่ง! ครีดดดดด!

หันที่ที่นั่นส่งเสียงเท่านั้นแหละ สเก็ตบอร์ดทุกอันก็ถูกปล่อยลงแทบ
เห้า พร้อมกับที่ทุกคนหยิบหน้ากากขึ้นมาใส่เพื่อปิดบังใบหน้าที่แท้จริง
ของตัวเองเอาไว้ แล้วแยกออกเป็นสามเส้นทางตามแผนการเพื่อเคลื่อนตัว
ป่วนสถานที่แห่งนี้กันให้มันส์อุรา!!!

"กรีดดดดดดดด!!"

เสียงอุทานด้วยความตกใจดังขึ้นพร้อมๆ กับผู้คนที่พากันวิ่งหลบ
ให้จ้าละหวั่น หางมองเพินๆ แล้วพวกร้าก็เหมือนเป็นพวกรป่วนเมืองที่
ชอบก่อความไม่สงบสุข ไม่มีใครรู้เลยว่าพวกร้ากำลังอยู่ในระหว่างการ
ทำงาน ตอนนี้เป้าหมายเริ่มใกล้เข้ามาเรื่อยๆ แล้ว พวกร้าตรวจที่หลบ
อยู่ตามมุมต่างๆ ก็เริ่มแตกตื่นอย่างเห็นได้ชัด

"ยะสู้!!! >○<!!!"

เจ้าไคเปลจับสเก็ตบอร์ดยกตัวขึ้นเหนือคนก้าวอีกนั่ง ก่อนจะพลิกตัว
กลับลงมาไถลสเก็ตบอร์ดที่พื้นอย่างเดิม เมื่อคนอื่นๆ เห็นว่าเจ้านั่นโชว์
พวกร้าของตัวเองแล้ว ก็เห็นที่จะยอมกันไม่ได้ ต่างคนเลยผลัดกันโชว์
ลีลาการเล่นสเก็ตบอร์ดผ้าในน้ำ

"หนึ่งร้อยเมตร!!!"

เชมิส่งเสียงบอกระยะทางที่เป้าหมายยืนอยู่ แม้ว่าพวกร้าตรวจ
จะเริ่มเคลื่อนไหวแล้วแต่คนร้ายก็ไม่ได้เปลี่ยนทิศทางเลย ดูเหมือนใจว่า
อีกไม่นานรถไฟฟ้าใต้ดินจะมาทันก่อนที่พวกร้าตรวจจะจัดการกับนักเล่น
สเก็ตบอร์ดอย่างพวกร้าได้

ขาวบ!!!

"ชิ! อะไรวะนั่น!"

ไอ้แท็คสนบทอย่างชุ่นเคืองในอารมณ์ขณะที่พวกร้ากำลังจะถล่าตัว
เข้าใกล้เป้าหมาย จู่ๆ พวนักเดินบีบอยก็ดันไปล่ออกมาจากมุนทางออก

ที่อยู่ใกล้ๆ เขายังดีอ้อๆ ใจแท้คเพื่อนร่วมแผนในครั้งนี้เสียจังหวะไปเล็กน้อย แต่ก็แก้สถานการณ์ล่วงหน้าได้ด้วยการเอื้อมมือไปดึงถังขยะให้ล้มลง แล้วไอลส์เก็ตบอร์ดหลบถังขยะใบนั้นอย่างรวดเร็ว

"พากบีบอยนี่อะไร!!! พากก่อความเหรอ!!!" จันตะโภนจนสุดเสียงเพื่อสนทนากับยัยเชมี

"ไม่รู้! ไปเอาตัวเด็กมา!" เชมีตะโภนตอบกลับเป็นการเตือนสติจัน ตึ๊ง ตึ๊ง ตึ๊ง

เสียงสัญญาณของรถไฟฟ้าได้ดินกำลังจะมาถึง และเมื่อมันมาถึง คนร้ายจะต้องพาตัวเด็กเข้าไปในนั้นอย่างรวดเร็วแน่นอน ช่วงเวลาอันจัน จะพลาดไม่ได้แล้ว จันรีบเร่งความเร็วของสเก็ตบอร์ดจนแซงหน้ายัยเชมี ไปไกล ทว่าร่างที่กำลังวิ่งแข่งกับความเร็วของจันก็ทำให้จันต้องชนนใจ

O_O!

นักเด้นบีบอยคนหนึ่งวิ่งด้วยเท้าของเขารอง แต่กลับไวเกือบทุ่ม ควบคุมสเก็ตบอร์ดของจัน!

ทั้งจันและนักเด้นบีบอยคนนั้นแข่งกันพุ่งตรงไปข้างหน้าเพื่อเข้ารับตัวเด็กหญิงที่อยู่ในชุดเดรสสีชมพู และเมื่อถึงเป้าหมายแล้ว ลำตัวของจันและเขาก็พุ่งไปยังประตูรถไฟฟ้าได้ดินที่กำลังเปิดออก ฝ่ามือของจันและเขามีอ้อมไปไกลเพื่อจะชุดร่างของเด็กหญิงคนนั้นมาให้ได้

ชัวบ!!!

คนที่วิ่งด้วยเท้ามือไวกว่า เขาค่าว่าเธอของเด็กหญิงคนนั้นได้อย่างง่ายดาย คลาดกับมือของจันเพียงแค่ไม่กี่เซ็นติเมตรนั้น!!!

"ตามบีบอยคนนี้ไป!!!" จันตะโภนสุดเสียง

ทุกคนเร่งความเร็วของสเก็ตบอร์ดตัวเอง แม้ว่าพวกเราจะเคลื่อนที่ตามบีบอยคนนี้ไป แต่พวงก้าวเด้นบีบอยที่เหลือก็กำลังวิ่งตามพวกเราติดๆ ด้วยเช่นกัน

"นีมันอะไรกันนะ!!!" จันตะโภนเสียงดัง ทำท่าไม่พอใจสุดๆ เช่นเดียวกับคนอื่นๆ ที่เริ่มสงบด้วยอารมณ์ชุ่นเคือง

"ไอบีบอยนั้นเป็นใคร!!! พากเดียวกับคนร้ายเหรอ อะไรกันนะเนี่ย!!!"

"เช้ อาเย!!! เคอ มีคำแนะนำนำมาย!!!"

"..."

"อาเย!!!"

"ไม่มีคำแนะนำนำ..."

ฉันพูดเสียงเย็นยะเยือก พร้อมกับดีดสเก็ตบอร์ดของตัวเองขึ้นมา พลันก็เปลี่ยนเป็นเท้าที่วิ่งอย่างรวดเร็วขึ้นบันไดໄล์ตามชายคนนั้นไปติดๆ

วืหวอ~ วืหวอ~

เสียงรถตำรวจໄล์ตามฉันที่กำลังวิ่งตามชายคนนั้น ฉันวิ่งตามเขา ไปเรื่อยๆ บนทางพุตบาร์ หมอนั้นไม่ได้แสดงท่าที่เหนื่อยอ่อนเลยแม้แต่น้อย ฉันไม่ลงเลที่จะกลับมาใช้สเก็ตบอร์ดแทนการวิ่ง

เมื่อเข้าใกล้จนถึงจังหวะสำคัญแล้ว ฉันจึงสไลด์เท้าของตัวเองให้สเก็ตบอร์ดกระเด็นไปข้างหน้า และมันก็กระเด็นไปขัดชายคนนั้นเข้าพอดี ชวบ! พล๊อกก!

ระหว่างที่เข้าเสียจังหวะ ฉันก็รีบวิ่งไปเก็บสเก็ตบอร์ดขึ้นมาก่อน จะค่าวัตเต็กเอาไว้ เสียงร้องให้ร่วงของเด็กนี้ทำให้ตำรวจมาได้ง่ายขึ้น มีทั้งตำรวจที่ขับรถและตำรวจที่วิ่งตาม ฉันมองช้ายที่ขวางที่เพื่อหาทางออกให้กับตัวเอง... อิกผึ้งของพุตบาร์... เจ้าเพื่อนชี้บังคับสเก็ตบอร์ด อู๊ไม่ไก่จากที่ฉันกำลังวิ่งนัก ฮีๆๆ .. ไม่มีอะไรที่ยากสำหรับไปเหยินเย่ หรอกน่า!

"เดี่ยว... เด็กเป็นของฉัน!"

เสียงนั้นดังขึ้นพร้อมกับฝ่ามือที่แตะอยู่บนป่าของฉัน ไอ้บ้านวิ่งด้วยเท้าหรืออะไรกันแน่ๆ เร็วโคตร TOT! ฉันว่าฉันวิ่งเร็วแล้วนะ! แต่หมอนี่มันไม่ใช่นุษย์ธรรมชาต มันไม่ใช่คนนนนนนน TOT!!

"หยุดเดี่ยวนี่นะ ทั้งสองคนถูกกล้มไว้หมดแล้ว!"

เสียงตำรวจนั้น นั่นเดือนให้ฉันรู้ตัวว่ากำลังติดกับเข้าเต็มเปาแล้ว! แขนข้างซ้ายของเด็กเป็นของฉัน แต่แขนข้างขวาของเด็กกลับเป็นของเข้า! หมอนี่เป็นพวกรเดียวกับคนร้ายหรือเปล่าเนี่ย!!! ตอนนี้ฉันสับสน

"ไปหมดแล้ว TOT! ยังไงซ่า ฉันจะต้องได้ตัวเด็ก!"

"ขออนุญาตเป็นมิตรกันก่อนลักห้านาที..."

ร่างสูงผอมสین้ำดาลเข้มพุดกับฉันเสียงเบา เขายอมปล่อยข้อมือเด็ก ก่อนจะเข้ามาประชิดตัวฉันจากด้านหลัง ฉันไม่ปฏิเสธคำขอนั้น เพราะรู้ว่าทั้งฉันและเขาต่างก็ต้องการหนีสำรวจที่ตามมาให้ได้เสียก่อน!!

"คิดเห็นมือนกันมั้ย"

"คิด"

ข้าวเกรอ... ฉันตามประดุจรู้ใจเขา

แต่หมอนี้ตกลอกกว่าที่ดันตอบกลับมาว่าคิด -_-;;

"ตรวจสอบที่สอง" ฉันพูดเสียงเข้ม

"ไม่... ที่สี่ต่างหาก"

"ตรวจสอบใหenkao เอาเถอะ!" ฉันสรุปประจำวัน สายตาของเราทั้งคู่มองไปยังที่ที่สามารถวิงหนนีให้รอดได้ มันก็จริงที่เราคิดเห็นกันว่าต้องเป็นตroxok แต่ผิดคาดไปหน่อยที่เลือกคนละตroxok -_- ฉันล่ะอยากจะบ้ำ~

"อุ้มเด็กไว้ให้ดี แล้วไปมั่นสักนิดอ!!!"

ขวบ!!! ○○○!!!

ฉันสะดึงหัวหันทีเมื่อร่างของฉันที่กำลังอุ้มเด็กไว้บนแผ่นถุงยกตัวขึ้นไปพำดไว้บนป่าของเข้า!!! หมอนี่มันไม่ใช่คน TOT!!! ฉันอุ้มเด็กอยู่ด้วยนะ! ถึงแม้เด็กจะตัวเล็กก็ตามที่เคอะ แต่เขากำลังอุ้มคนสองคนนะ ตอนนี้พวกเราเลยกลายเป็นหมีโคอาล่าเกะกันอีนุ่งตุ่นนังไปหมดแล้ว TAT!!

"นี่! นายบ้าไปแล้วอ่ะ!"

"มันเร็วกว่ามั้ยล่ะ!"

"ไม่เลย! ถ้าฉันกับเด็กตกลงไปล่ะ!"

"เรื่องของเคอ... ฉันห่วงแต่เด็ก"

"นะ...หมอนี่ TOT!!! จันปล่อยเลย! ฉันวิงเอง! เร็วกว่านายละกัน!"

"เคอ基จะซิงເຄາຕัวเด็กไปนะลิ!"

"TOT!!! หมอนี่ตลาดแยก มาฐานความคิดของฉันได้ยังไง T-T ซ่าง

บังคากายิงนัก

ปัง!!!

"หลบ! หลบเร็ว!" ฉันพูดทันทีที่เสียงปืนนัดแรกดังขึ้น

ตำรวจเตรียมจับตายเลยหรอเนี่ย T_T ถ้าฉันตายแล้วใครจะมาดูแลเด็กนี้ไปส่งคุณผู้ปกครองคุณตำรวจ ฉันกำลังช่วยเขานะ กำลังช่วย!!! ถึงแม้มันจะเป็นการช่วยแบบผิดกฎหมายก็ตามที่เหอะ TAT

เครื่องงงงง!!!

วิ่งเข้าต่ออกรถที่สีไม่เท่าไร กระบอกเหล็กหลายอันถูกเทลงพื้นด้วยฝ่ามือของเพื่อนๆ ฉัน พร้อมกับที่กำแพงกรุงเหล็กขนาดใหญ่ถูกเลื่อนมาปิดกั้นทางไว้ด้วยฝ่ามือของบีบอยพวกร้อนๆ จุ่ม เหล่านักสเก็ตบอร์ดกับเหล่าบีบอยกีฬาที่มาเป็นฝ่ายเดียวกันชะอย่างนั้น -_- เพื่อนๆ ของฉันบังคับสเก็ตบอร์ดให้ลุ่นตัวฉันไปข้างหน้า พลางยกคิวให้อย่างยิ่งๆ

"คนร้ายหลบหนีไปได้แล้ว! ไปด้วยรถตรวจตราชอกที่ห้า!"

ตำรวจตะโภสเลียงดัง ฉันหันไปส่งยิ่มให้กับคุณฯ สารวัตรพร้อมกับใช้มือแตะตระหง่านหนีคิวแล้วใบกให้พวกรเข้าเป็นเชิงกวนประสาท เสียงเตะกรุงเหล็กดังขึ้นด้วยความเจ็บใจ

"เกมนุบแล้ว" ฉันพูดขึ้นเมื่อเข้าไปล่ออยฉันลงเหยียบพื้นพร้อมกับเด็กผู้หญิงวัยสองขวบครึ่งคนนั่นด้วย

ชัวบ!!!

ความเร็วของฉันกับเข้าสู่สีกันอย่างไม่น่าเชื่อ ลำตัวของเด็กถูกคว้าไว้ในจังหวะเดียวกัน ทำให้ร่างของฉันและเขาร่วงเข้าหากัน ใบหน้านั้นประชิดเข้ามาจนฉันย่นคิวด้วยความไม่พอใจ

"เด็กเป็นของฉัน!"

"แต่ฉันไม่อยเด็กมาจากคนร้ายได้ก่อน!"

"ถ้านายไม่เข้ามาเย่ง ฉันก็ไม่อยเด็กมาได้เหมือนกัน นายเจื่อนฉันแค่ไม่ใช้เงินเด็กเท่านั้นนะ อ่าลีมสิ!"

"แล้วไง... ตอนนี้ฉันก็ต้องได้ตัวเด็กสิ ยังไงก็ต้องตื่อว่าฉันชนนะ =○=!!!"

ซี่ย! หมอนี่จะเขายังไงกันแน่พะ TAT ไอ้คนที่ชอบทำหน้าแบบนี้ มันคุ้นๆ นะ มีเม้มากหรอก... อีคนที่ชอบทำหน้าตาเหมือนชนคนอื่น เดิมที่แบบนี้นะ -_->

"โครงสร้างนายมา"

"แม่ของเด็ก" เข้าต่อรอบเสียงเข้ม

"แต่พ่อของเด็กส่งฉันมา!" ฉันเองก็ตอบกลับไปอย่างชัดเจนเช่นกัน

"โครงได้ไปเก็บถือว่าชนจะงั้นสิโน" เขากะรีบที่ข้างๆ ไปหูฉัน และด้วยสัญชาตญาณ ฉันรู้ดีว่าประโยชน์แบบนั้นต้องการเชิญชวนให้ฉันแข่งกันอาชีว

แล้วใครบอกว่าคนอย่างไปเหยื่นเย่จะไม่กล้าล่ะ!!!

ຕຶກ! ຕຶກ! ຄວິດດດດດດ!

"เอี๊!" เหล่านักสเก็ตบอร์ดเปิดศึกอย่างรุนแรง

ภาษาในตรอกแคบๆ ระหว่างตึกเก่าๆ สองตึกที่ไม่ส่วนมากนักพากเข้าใกล้ตัวลงมาจากการท่องเที่ยวนานได้ญี่ปุ่นที่สูมกันอยู่บริเวณนั้น ไม่ว่าพากบีบอยจะสวนหัวให้ในมา เพื่อนๆ ผู้ชายก็ใช้สเก็ตบอร์ดหลบหนีพากมันได้แบบจะทุกครั้ง รวมทั้งยังเชมีที่เล่นสเก็ตบอร์ดเข้าขั้นเทพ

"ແກ່ນ້ານ້ານ້ານ້ານ້າ!!!"

เด็กผู้หญิงร้องให้รำม ในขณะที่ฉันกับไอ้บ้านนึงก็กดรัดฟัดเหลี่ยง
หมายแย่งตัวเด็กอย่างเต็มที่ TAT ไม่นะ! เด็กต้องเป็นของฉัน! ของฉัน
เท่านั้นนนนน!!!

ຂວັນ! ຂວັນ!

$$(- - -)(- - -)!(- - -)(- - -)!$$

ฉบับกับไอบีบอยนี่ส์ลับกันเดิงตัวเด็กไปมา ทั้งสองฝ่ายผู้รับกันท่ามกลางเสียงร้องให้ร่วงของเด็กที่ฟังแล้วช่างเจ็บปวดยิ่งนัก TAT ฮือๆ ฉบับไม่ได้ดังใจจะอาถรรพ์มากทรมานใจวิงวิง~!!!

ไม่กี่นาทีหลังจากนั้นสมาชิกในแก๊งของฉันก็เปลี่ยนมาเยือนอยู่ที่ด้านหลัง เช่นเดียวกับบีบอยพากนั้นที่กระโดดไปอยู่ด้านหลังของผู้ชายคนที่กำลังร้องคุณเปล่งเด็กก้าวเข้ามานอกห้องน้ำ

ทั้งสองฝ่ายประจันหน้ากันแบบตาต่อตา!!!

"ແຈ້ງໆໆໆໆໆໆໆໆໆໆ!!!"

แล้วเสียงกรีดร้องอย่างเจ็บปวดที่พังคูทุกชิ้นรมานก็ทำลาย
ความเงียบในบริเวณนี้ ดูล่ะเครียดกับเสียงเด็กนี่จริงๆ TT^TT
ติด ติด ติด

(หลินโตเลย ยกเลิกแผน ให้เด็กกับผู้หญิงไป)

เสียงนั้นดังขึ้นจากอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ชนิดนึง ที่พอกจะทำให้
คนในนี่ได้ยินเหมือนกันหมดทุกคน... ผู้ชายคนนั้นปล่อยมือเด็กผู้หญิง
ในทันที เขาจ้องหน้าฉันอย่างไม่หวานตา แต่เป็นฉันเองที่หายใจแทบไม่
ออกเมื่อได้ยินชื่อที่ฉันไม่เคยลืมนั่น

หลินโตเลย!!!

พระ...ผู้ชายคนนี้... คือหลินโตเลย ศัตรูที่ฉันจำชื่อเขาไปจนวันตาย!!!

ในใจได้เดคิดว่าอย่าให้เขารู้เลยนะว่าฉันคือไปเหยียนเย่ เด็กผู้หญิง
ที่ได้ตายไปจากชีวิตเขาบัดดังแต่วันนั้น!!! เขาทำให้ฉันต้องจากใต้หัวนอนมา
แล้วนี่เขาจะตามมาหารีฉันที่ประเทศไทยเพื่ออะไร! การพบเจอกันนัดวัย
ความบังเอิญนี้หวังว่ามันจะเป็นครั้งสุดท้ายที่ฉันจะได้เจอกับเขา มันดีแค่
ไหนแล้ว... ที่เป็นฉันที่รู้เพียงฝ่ายเดียวว่าเราได้เจอกัน

ฉันเชื่อว่าไม่มีใครหน้าไหนเต้มใจให้เรามาเจอกันอย่างแน่นอน!!!

ไม่นานนักบินอยพวนนั้นก็หันหลังเดินออกไปจากห้องน้ำ เหลือไว้
เพียงแต่เหล่านักสเก็ตบอร์ดที่กำลังตีมือกันอย่างดีใจ ท้ายที่สุดแล้วพวกเราก็เป็นฝ่ายชนะ ป่าของฉันถูกกระแทกด้วยแรงของไอคิวเป ก่อนที่เขาจะพูดขึ้น

"ไปเหยียนเย่!!! งานนี้ເຂົກໜີຢືນເມື່ອນເດີມນະ!!!"

เสียงนั้นทำให้หลินโตเลยที่กำลังเดินหันหลังอยู่ชะงักเท้าในทันที!!!

ได้โปรดอย่าได้ยินชื่อของช้านนนนนนนนน TOT!!!

